

[Holstein.]

efter blev taget i Tjeneste hos de store, der sætter saa stor Pris paa hans Indsigt og Interesse for Erhvervsforhold; de har jo Raad til at lønne og honorere ham, som han er vant til for sine Fortjenester.

Og saa som sidste Led i denne Tryllering den Kendsgerning, at Departementschef Dalhoff stadig staar som Formand for Danske Embedsmænds Samraad. Kommentarer er overflødige; Kendsgerningen taler for sig selv, og det er en lang og alvorlig Tale.

Ingen strindbergsk, misantropisk inspireret Digterhjerne har nogen Sinde formaaet at konstruere en Fortælling Mage til hele dette Virkelighedens „Tschandala“. I Sandhed, den højtærede Statsminister havde Ret, da han tiltraadte sin Regering: dette lille Samfund trænger til Genrejsning og til Højnelse. Men kan en saadan nogen Sinde tilnærmelsesvis gennemføres med et stadigt voksende, stadigt tiltagende, stadig mere oprørende „Uanset“ in mente?

Naar jeg iagttager Aktørerne i denne Skandaleaffaire i dansk, i typisk dansk Format, saa mindes jeg det ansete Selskab i Dumas' berømte Skuespil „Halvverdenen“. Deres — de ansete Mænds — Særkende er det, siger Dumas, at de kalder en Forseelse for et Fejltrin og en Forbrydelse for en Vildfarelse; naar de er to, trøster de hinanden, naar de er tre, spiser de Frokost sammen, naar de er fire, spiller de L'hombre, og naar de er fem, starter de et nyt Aktieforetagende.

Naar saa Aktiemajoriteten, som i det foreliggende Tilfælde, ligger fast paa saa store og ansete Mænds Hænder som i dette Trustforetagende, og naar dette yderligere garanteres af saa store og ansete Blade som „Berlingske Tidende“ og „Social-Demokraten“, ja, saa er det da klart for den jævne Befolkning og den jævne Mand, at det maa være et storartet og glimrende Selskab.

Selskabets Førstemand, den højtærede Statsminister, alene vilde jo være Garanti nok! Var det ikke, medens han stod for Styret, at Departementschef Busck-Nielsen i Handelsministeriet, hvis Fejl han paa det daværende Tidspunkt aldeles ikke kendte, blev afskediget af ham, uden videre, uden Antydning af selv kort Proces? Var det ikke, medens han stod for Styret, at en gammel Borgmester i Aarhus, hvis Fuldmægtig ligesom Arendrup havde bedraget Staten for et Par Hundrede Tusinde Kroner, blev dømt til Bødestraf for Embedsforsømmelse efter Straffelovens § 143 og til Erstatning af 180 000 Kr., som Bedrageren havde formøblet, samt afskediget fra sit

Embede og oven i Købet afskediget med en meget reduceret Pension?

Var det ikke den samme højtærede Minister, der nu røfler saa betænksomt, som i 1925—26 forsømt at gøre sig bekendt med sit eget Ministeriums i Finansudvalgets Betænkning til Tillægsbevillingsloven givne Brevveksling angaaende 20 000 Kr., for hvilke Handelsministeriet ikke havde fjerneste, men Kontorchef Arendrup meget paatrængende Brug? Var det ikke den samme højtærede Statsminister, der i Juli Maaned Aaret forud havde kommunikeret og indskærpet samtlige Ministerier den tidligere omtalte finansministerielle Skrivelse med Ordre til Departementscheferne om at passe paa, at Ministerierne ikke brugte flere Penge end strengt nødvendigt?

Med hvilken Adkomst, med hvilken retlig og moralsk Adkomst og med hvilken Myndighed uddeler den højtærede Statsminister da nu offentlige Reprimander til sagesløse som til skyldige Embedsmænd i Flæng? Der er ingen, der mere end den højtærede Statsminister selv har fortjent en offentlig Reprimande for Fejl, for Forsømmelser, for Vilkaarlighed, for Overgreb, som, hvis de fik Lov at fortsættes uanfægtet, vilde undergrave ethvert civiliseret Samfunds uskrevne Grundlov af honesty og fairness i Behandlingen af Statens Embedsmænd og i Samkvemmet mellem dens Borgere.

Jeg anklager den højtærede Statsminister for at have tilladt, at der offentligt af Statsmyndighederne kastes en retlig og moralsk Slagskygge over to sagesløse og forsvarsløse Embedsmænd. Jeg anklager den højtærede Statsministers Regering for ved sin Fremgangsmaade og sin Afgørelse af denne Sag at have ydet et hidtil uset Bidrag til Pervertering af de almindelige Retsbegreber, til Demoralisering af Statsadministrationen og til Folkestyrets omsigribende Korruption.

Formanden: Jeg maa paatale, at det ærede Medlem i sin Tale rettede meget stærke Angreb paa Rigsadvokaten og insinuerede, at Rigsadvokaten, da han afgav sin Redegørelse, havde ladet sig lede af andre end saglige Grunde. Det er urigtigt herfra at fremsætte saa stærke Angreb paa Embedsmænd, der ikke er i Stand til at forsvare sig her. Saadanne Angreb bør fremsættes andre Steder, hvor de paagældende kan have Lejlighed til at værgе sig.

I øvrigt fremsatte det ærede Medlem i Dag, som saa ofte før, en Række meget stærke Paastande og brugte stærke Udtryk